

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/331/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814204858
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814204858.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne zložený z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa F. Q. T., s.r.o., so sídlom v P., Y. 5, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného B. Q., s.r.o., so sídlom v P., Y. 5, IČO: XX XXX XXX, proti odporcom: 1/ L. R., trvale bytom Y., L. XXX/XX, t.č. bytom Y., L. XX/XX, 2/ D. R., trvale bytom Y., L. XXX/XX, t.č. bytom P., I. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov L., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Y. Y., advokátom so sídlom v P., O. XX, o zaplatenie 2.205,12 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. januára 2015, č. k. 5C/139/2014-101 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 99,68 eur, do troch dní, k rukám JUDr. Y. Y., advokáta.

Odporcom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 1.148,16 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.102,56 eur od 21.02.2012 až do zaplatenia v mesačných splátkach po 30,- eur, vždy do posledného dňa v kalendárnom mesiaci, s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že odporcovia 1/, 2/ uzatvorili dňa 23.02.2007 s právnym predchodcom navrhovateľa - T. zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol odporcom poskytnutý úver v sume 120.000,- Sk, t.j. 3.983,27 eur. V zmluve si dohodli premenlivú úrokovú sadzbu 12,6% ročne, RPMN bola dohodnutá vo výške 15,72%. Odporcovia sa zaviazali úver splácať v 60 mesačných splátkach po 2.768,- Sk, t.j. 91,88 eur od 20.3.2007, konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.2.2012, splátky boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci. V zmluve bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2.400,- Sk a poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk. Z návrhu navrhovateľa, výpovede odporkyne 2/, ako aj prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok súd prvého stupňa vyvodil, že odporcovia 1/, 2/ neuhrádzali splátky riadne a včas a s plnením sa dostali do omeškania. Dňa 27.06.2013 došlo medzi T. a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Z prílohy k tejto zmluve vyplýva, že na navrhovateľa prešla aj pohľadávka voči odporcom 1/, 2/. Podľa údajov uvedených v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávku tvorila suma vo výške 4.277,49 eur, ktorá pozostávala z istiny 3.004,22 eur, zmluvných úrokov v sume 177,27 eur, úrokov z omeškania v sume 1.078,06 eur a poplatkov v sume 17,94 eur. Listom zo dňa 09.07.2013 oznámil právny predchodca navrhovateľa odporcom postúpenie pohľadávky na navrhovateľa. Navrhovateľ listom zo dňa 13.02.2014 vyzval odporcov na zaplatenie dlžnej sumy vo výške celkom 5.248,47 eur do 28.02.2014. Navrhovateľ si v konaní voči odporcom uplatnil iba nárok na neuhradené splátky, ktorých splatnosť

nastala v období od 20.03.2010 do 20.02.2012 (t.j. splátky, ktoré ku dňu podania návrhu neboli podľa jeho názoru premlčané v zmysle predpisov obchodného práva) v sume celkom 2.205,12 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých splátok až do konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.02.2012, čo po prepočte vyčíslil na sumu 190,42 eur a s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.205,12 eur od 21.02.2012 až do zaplatenia. Po postúpení pohľadávky na navrhovateľa zo strany odporcov 1/ , 2/ nedošlo k úhrade ani časti dlžnej sumy. Súd prvého stupňa právny vzťah medzi účastníkmi konania považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 v spojení s § 879j Občianskeho zákonníka. Mal za to, že predmetnú zmluvu možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Dôvodil, že na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až § 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občiansko-právnych vzťahoch. Po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný iba sčasti. Mal za nepochybné, že medzi odporcami 1/ a 2/ a právnym predchodcom navrhovateľa bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá spĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z vykonaného dokazovania tiež bolo zistené, že odporcovia podmienky zmluvy nedodržali, dohodnuté splátky nesplácali riadne a včas. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že odporcovia neuhradili právnemu predchodcovi navrhovateľa istinu v celkovej výške 4.277,49 eur a táto pohľadávka spolu s príslušenstvom v dôsledku postúpenia prešla na navrhovateľa. Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie posledných 24 neuhradených splátok, ktorých splatnosť nastala v období od 20.03.2010 do 20.02.2012 v celkovej sume 2.205,12 eur. Uviedol, že v konaní vzniesla odporkyňa 2/, ako aj vedľajší účastník na strane odporcov námietku premlčania nároku navrhovateľa. (resp. jeho časti). Okrem toho podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. je súd povinný skúmať premlčanie z úradnej moci, z ktorého dôvodu sa preto touto námietkou, resp. premlčaním nároku navrhovateľa zaoberal prednostne. S prihliadnutím na to, že súd na daný vzťah aplikuje všeobecnú premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná, priznal navrhovateľovi len splátky splatné tri roky pred podaním návrhu. Návrh navrhovateľ na súd podal dňa 13.03.2014, splátky splatné tri roky pred podaním návrhu sú splátky, ktorých splatnosť nastala od 20.03.2011 do 20.02.2012, t.j. 12 splátok á 91,88 eur, t.j. 1.102,56 eur. V tejto časti považoval súd návrh za dôvodný, pretože išlo o nepremlčané splátky splatné tri roky pred podaním návrhu. Navrhovateľovi priznal v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. aj úrok z omeškania. Splátky splatné od 20.03.2010 do 20.02.2011 považoval súd prvého stupňa za premlčané, z ktorého dôvodu v tejto časti (vrátane úroku z omeškania vo výške 144,82 eur) návrh ako nedôvodný zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 502 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 2 zákona č. 258/2001 Z. z.. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a to vzhľadom na takmer totožný úspech ako aj neúspech účastníkov v konaní.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku a vyhovenia návrhu, ako aj priznania náhrady trov odvolacieho konania. Súdu prvého stupňa vytýkal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Dôvodil, že súd na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodnozväzbový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukazoval na to, že úverová zmluva bola uzavretá dňa 23.02.2007, spravuje sa výlučne Obchodným zákonníkom a použité Občianskeho zákonníka je vylúčené aj vzhľadom na prechodné ust. § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2M Cdo 3/2011, 6M Cdo 4/2012 ako aj na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov.

Odporcovia sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, návrh zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Uviedol, že právne posúdenie súdu prvého stupňa o aplikácii Občianskeho zákonníka je v súlade s právnym poriadkom. Vo svojom vyjadrení poukazoval na tú skutočnosť, že zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka, ktorý výklad je v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Neplatné je podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka preto aj prípadné dojednanie o režime Obchodného zákonníka. Mal za to, že neobstojí argument navrhovateľa, že na právny vzťah sa aplikuje výhradne Obchodný zákonník.

Poukazoval na tú skutočnosť, že počas konania vzniesol námietku premlčania celého uplatneného nároku. Považoval za irelevantné, či navrhovateľ úver zosplatnil, alebo nie, nakoľko plynutie premlčacej doby začína plynúť už od okamihu možnosti uplatnenia veriteľovho práva, t. j. bez ohľadu na jeho vôľu. Mal za to, že nárok navrhovateľa bol v čase podania návrhu celý premlčaný, z ktorého dôvodu mal súd návrh okrem iného zamietnuť v celom rozsahu aj z tohto dôvodu. Poukazoval na tú skutočnosť, že navrhovateľ si v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená, nakoľko nepredložil žiadny dôkaz o splnení povinností vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách. Mal za to, že úkony vykonané vedľajším účastníkom boli účelne vynaložené, z ktorého dôvodu mu patrí náhrada trov konania.

K vyjadreniu vedľajšieho účastníka sa následne písomne vyjadril aj navrhovateľ, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. tento zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne doručil odvolaciemu súdu ďalšie vyjadrenie v ktorom uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, čo znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB, zároveň zaslal výzvu adresovanú odporcovi pred postúpením pohľadávky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

Vedľajší účastník následne doručil odvolaciemu súdu ďalšie vyjadrenia, v ktorých i napriek tej skutočnosti, že odvolanie nepodal, domáhal sa zamietnutia celého návrhu.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým prvostupňový súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Rozsudok okresného súdu nebol napadnutý účastníkmi vo výroku, ktorým bolo návrhu vyhovené. V tejto časti rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, a preto krajský súd rozsudok okresného súdu v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky navrhovateľa, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva nasledovné:

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nijako nepopiera že, by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd však zdôrazňuje, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. O tom, že v danej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu nie sú žiadne pochybnosti. Zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa T. dňa 23.02.2007. Navrhovateľ pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Naopak odporca nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Navrhovateľovi je preto dôvodné priznať postavenie dodávateľa a odporcovi postavenie spotrebiteľa. Odvolací súd nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenia o premlčacej trojročnej dobe podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej podľa Obchodného zákonníka a to s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu premlčania a je pre

nepodnikateľov výhodnejšia. V danej veci vedľajší účastník na strane odporcov ako aj odporkyňa 2/ vzniesli námietku premlčania. Z obsahu spisu vyplýva, že odporcovia uzavreli zmluvu o úvere dňa 23.02.2007, pričom sa zaviazali splácať úver v mesačných splátkach vo výške 2.768,- Sk (91,88 eur) s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.03.2007, splátky úveru v počte 60 boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, pričom nepremľčané sú len splátky splatné v období troch rokov pred podaním návrhu (návrh bol podaný dňa 13.03.2014) počnúc od 20.03.2011 do konečnej splatnosti, t. j. do 20.02.2012. Ide o 12 splátok, á 91,88 eur t. j. 1.102,56 eur. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď navrhovateľovi priznal len tieto nepremľčané splátky s príslušným úrokom z omeškania. Nakoľko zo strany navrhovateľa nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ani k odstúpeniu od zmluvy, bolo potrebné na predmetnú vec aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa zročnosť každej splátky posudzuje samostatne a teda aj premlčacia lehota plynie pre každú zo splátok samostatne.

Odvolací súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s novelou zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť, alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom (ex off) skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex off pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania (napr. 3 MCdo 14/2014)

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv, vrátane zmlúv o osobnom účte uzavretých medzi bankou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcami na základe zmluvy zo dňa 23.02.2007 je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1,2 O.s.p., keď v odvolacom konaní úspešným odporcom by patrili trovy odvolacieho

konania, ktoré im odvolací súd nepriznal z dôvodu, že si tieto neuplatnili a navyiac im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. V odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal trovy odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 91,29 eur + režijný paušál 8,39 eur spolu 99,68 eur v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Iné trovy odvolacieho konania, ktoré si vedľajší účastník uplatnil v ďalších vyjadreniach k podanému odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za účelne vynaložené, z ktorého dôvodu mu ďalšie trovy nepriznal.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.